

ærede Finansminister. Allerede saa tidligt som i 1920, da den højtærede Finansminister første Gang fremlagde et Finanslovsforslag, udtalte han — jeg haaber, at Formanden tillader mig at oplæse et Par Smaaцитater —: „Hvis man paalægger sig fornøden Resignation med Hensyn til store nye ekstraordinære Udgifter, herunder ogsaa øgede Udgifter til Lønninger til Stats-tjenestemændene, er det ikke udelukket, at indeværende Aar — altsaa Aaret 1920—21 — kan give Balance; og det samme er at haabe for næste Aar under samme Forudsætning, og hvis Rigsdagen vil forny de midlertidige Skattelove for Aaret 1921—22“. Den højtærede Finansminister vil vide, at begge disse Forventninger gik i Opfyldelse; der kom ikke forøgede Udgifter til Stats-tjenestemændene, tværtimod betydelig mindre Udgifter, end der var budgetteret paa den Finanslov, han forelagde, og Rigsdagen gik ind paa at forny de midlertidige Skattelove for Aaret 1921—22. Han nærede altsaa det bedste Haab om Balance, naar disse to Ting skete Fyldest. Da vi næste Aar fik Finanslovsforslaget forelagt, var Forhaabningerne steget hos den højtærede Finansminister. Saa sagde han: „Det er selvfølgelig, at jeg med disse Lovforslag — Skattelovene — „vil søge tilvejebragt ikke blot Balance, men ogsaa et saadant Overskud, at Merudgiften, som Tillægsbevillingsloven 1922—23. kan antages at ville medføre, vil kunne afholdes deraf“. Ministeren var i Løbet af dette Aar naaet til ikke blot at have et godt Haab om Balance, men han havde ogsaa det bedste Haab om et Overskud til at dække Underskuddet paa Tillægsbevillingsloven med. Nu kommer den højtærede Minister i Aar og siger: Vi har i det væsentlige løst den Opgave, og Venstres Ordfører, der jo maa antages at kende Statsregnskaberne, sagde: Vi er godt paa Vej til, vi er lige ved denne Balance. Ja, lad os da nu se, hvad Statsregnskabet siger.

Det er rigtigst først at se paa, hvorledes det ser ud i de syv foregaaende fortvivlede Aar, hvor der blev administreret saa forkert, at det var aldeles nødvendigt at faa et nyt Finansstyre. Det var nemlig Grundlaget for dette Krav, at Statens Finanser var kommet i Uorden, saa det var nødvendigt at faa nye og bedre finansielle Resultater tilvejebragt. Tager man da Statsregnskaberne, viser det sig, at i de syv Aar fra 1913 til 1920 steg Statsgælden fra 356,6 Mill. Kr. til 926,2 Mill. Kr., altsaa med 569,6 Mill. Kr.; Kassebeholdningen og Reservefonden tilsammen steg ifølge Stats-

regnskaberne i de samme Aar med 312,2 Mill. Kr. Der blev altsaa et reelt Underskud paa 257,4 Mill. Kr. Paa den Maade maa man beregne et Underskud; stiger Kassebeholdningen sammen med Statsgælden, maa Kassebeholdningens Forøgelse fradrages Statsgældens, ellers er der jo ikke Mening i at opstille Regnskaber. Der blev altsaa i de syv Aar et reelt Underskud paa 257,4 Mill. Kr. Men saa var der i disse Aar en ekstraordinær Indtægt ved Salget af de vestindiske Øer paa 130 Mill. Kr., og uden disse 130 Mill. Kr. vilde Underskuddet altsaa have været 387 Mill. Kr.

Det var det, man i 1920 betegnede som noget saa fortvivlet, at man i syv Aar under en saa ekstraordinær Situation, som Verdenskrigen maatte siges at være, havde et Underskud paa 387 Mill. Kr., og man talte om, hvorledes Landet segnede under de mægtige Byrder, der blev lagt paa dets Skuldre alene gennem Forrentning og Afdrag paa Statsgælden. Og saa kom den højtærede Finansminister med sine lyse Forhaabninger i Oktober 1920 og erklærede, at han allerede for det Aar, man var inde i, havde det bedste Haab; nu var der kommet Mænd til, som man kunde stole paa, og Venstres Ordfører understregede, at nu saa man Fremtiden glad i Møde, for nu vidste man, at Finanserne var i de bedste Hænder. Ja, nu ser man, hvorledes det er gaaet i de to Aar, den højtærede Minister har staaet for Styret. Statsgælden er pr. 1. April i Aar 1202,4 Mill. Kr. Den er altsaa i de to Aar steget med 276,2 Mill. Kr. Kassebeholdningen og Reservefonden er gaaet ned med 212,1 Mill. Kr. Der er altsaa et reelt Underskud i disse to Aar paa 488,2 Mill. Kr. Man maa imidlertid her for at faa det rigtige Tal frem fradrage de 182 Mill. Kr., der er medgaaet i Anledning af Genforeningen med Sønderjylland. Naar vi skal have de rigtige Tal frem, maa vi paa den ene Side tage Hensyn til, hvad der indkom ved Salget af de vestindiske Øer; og paa den anden Side fradrage, hvad Genforeningen med Sønderjylland har kostet, og saa kommer vi da til, at der bliver tilbage et Underskud paa 306 Mill. Kr. i de to Aar. Det vil sige: i de syv Aar, da vi havde en Regering, der bragte Uorden i Finanserne, steg Underskuddet med 55,3 Mill. Kr. aarlig, men nu, da det siges, at vi begynder at være „godt paa Vej“ mod Balance, har den højtærede Finansminister — bortset fra Sønderjylland — lavet et Underskud paa 153 Mill. Kr. aarlig. Og endda staaer han frejdigt op og